

אור הנר

עורך: נדריה אטון

יום ו' כ"ז שבט תשפ"ו

כניסת שבת: 17:08

יציאת שבת: 18:00

רבינו תם: 18:37

הזמנים לפי אופק באר שבע

שבת מברכין

ימים שלישי רביעי

ראש חודש אדר

פרשת משפטים

דבר העורך

"ועבדתם את ה' אלוהיכם וברך את לחמך ואת מימך והסירותי מחלה מקרבך"

השעון כבר נושקים לשעת הפגישה, זינק האיש ממקומו, מוכן לרוץ אל הבנק. לפתע, הרגיש יד רועדת על כתפו. היה זה החזן, יהודי מבוגר שעניו דומעות. "ידידי", התחנן החזן, "יש לי אזכרה לאבי, ואני חייב לומר קדיש במניין. אם תלך עכשיו - לא יהיה לי מניין. אנא, אל תפקיר אותי ברגע הזה".

האיש עמד נבוך, ליבו הלם בפראות. מצד אחד - כל הון עולמו עומד על כף המאזניים. איחור למנהל הבנק הוא התאבדות כלכלית. מצד שני - נפש יהודית שבורה וכבודו של הציבור. בקרב הפנימי הזה ניצחה האמונה. הוא נשם עמוק, התיישב במקומו בביטול גמור, והמתין עד לסיום התפילה וקדיש היתום, כשהוא מקריב, לכאורה, את עתידו עבור הזולת כשיצא מבית המדרש, רץ בנשימתו האחרונה אל בניין הבנק המפואר, משוכנע שהדלתות כבר ננעלו בפניו. הוא נכנס למשרד מתנשף ומיוזע, ממתיך לגזר הדין על איחורו. כעבור רגעים ספורים נפתחה הדלת, ואל החדר צעד מנהל הבנק בכבודו ובעצמו.

האיש כמעט התעלף מרוב תדהמה: מנהל הבנק היה לא אחר מאשר אותו חזן שביקש ממנו להישאר למניין.

המנהל הביט בו במבט מלא הערכה ואמר: "ראיתי אותך שם. ראיתי את הלחץ על פניך, ראיתי איך היית מוכן לרוץ לדרך, ובכל זאת בחרת להישאר עבורי, עבור הכלל. אדם שמשוגל לגלות נאמנות כזו לערכיו ולציבור גם כשעולמו בוער - הוא אדם שאני יכול להפקיד בידיו כל סכום שבעולם. אין צורך בבדיקות נוספות. ההלוואה מאושרת".

כך התגלה בחוש: כשהאדם מתמסר ל"ועבדתם" - לעבודה המשותפת ולצרכי הציבור - הקדוש ברוך הוא הופך את הטבע כדי שיתקיים בו הפסוק "וַיִּבְרַךְ אֶת לַחְמֶךָ". כי הדרך הבטוחה ביותר להגיע לברכה האישית עוברת דרך הלב הפתוח לכלל ישראל, לכן ישתדל כל אדם לאזור כנבר חלציו ולהקפיד להתפלל תמיד בציבור, ויהי רצון שהקב"ה ישמע לכל תפילותינו ויעלו לרצון לפניו ונוכה לגאולה השלימה במהרה בימנו אמן, שבת שלום וחודש טוב.

הערער משמתפלל האדם ביחידות הרי הקב"ה מדקדק בתפילתו ובכל מעשיו לראות האם ראוי הוא שיקבלו את תפילותיו, אם לאו, ואם חטא אין תפילתו מתקבלת רח"ל. אך ולא בזה את 'תפילתם' לשון רבים, כי כשמכליל אדם עצמו בתוך הציבור אין הקב"ה מבזה את תפילתו אפילו אם הוא חוטא ופושע תפילתו עולה לרצון לפני אדון כל.

סיפור מופלא ומטלטל שסיפר הגאון הצדיק רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א, ממחיש כיצד ה"ועבדתם" של הכלל הופך למפתח של ה"לחמך" של היחיד:

מעשה ביהודי מניו-יורק, איש עסקים שראה לנגד עיניו כיצד מפעל חייו עומד על פי תהום. חובות נערמו, עסקיו קפאו, והתקווה האחרונה שלו הייתה הלוואת עתק מבנק גדול בדטרויט. הוא ידע שמנהל הבנק הוא אדם נוקשה וקפדן, שאינו סובל איחורים או חוסר סדר, וכי פגישה זו היא ה"להיות או לחדול" שלו.

הפגישה נקבעה לשעה ארבע וחצי בדיוק. בחרדה גדולה הקדים האיש והגיע לעיר כבר בשעה ארבע. בחיפוש אחר מעט שקט נפשי לפני הגורל הגדול, נכנס לבית מדרש קטן בסמוך לבנק כדי לשפוך את ליבו בתפילת מנחה. אולם המציאות העמידה אותו בניסיון קשה: השעה חלפה, ורק בקושי התאספו עשרה יהודים למניין. התפילה התנהלה לאיטה, וכל שנייה שחלפה נדמתה כנצח.

בסיום תפילת שמונה-עשרה, כשמחוגי

בפרשתנו אנו מוצאים שינוי לשוני מעורר שאלה בפסוק אחד: הכתוב פותח בלשון רבים - "וַעֲבַדְתֶּם אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם", אך מיד עובר ללשון יחיד בהבטחת השכר - "וַיִּבְרַךְ אֶת לַחְמֶךָ וְאֶת מִימֶיךָ, וְהִסְרֵתִי מִיְּדְךָ מִכָּרְבֶּךָ". המפרשים עומדים על השינוי התמוה: מדוע הציווי על העבודה הוא כללי "ועבדתם", בעוד הברכה על הפרנסה והבריאות מנוסחת באופן אישי לכל אדם בנפרד? ולא נאמר 'את לחמך ואת מימך והסירותי מחלה מקרבך'?

מבאר הרב הקדוש קלמן הלוי אפשטיין זצ"ל בעל ה'מאור ושמש': שבא הכתוב להודיע גודל כוחה של תפילה בציבור, וזהו שאמר 'ועבדתם' בלשון רבים, דהיינו שמתפלל הציבור 'כי ברבים היו עמדי', שעל ידי זה נמשך שפע הפרנסה ברווח לכל אחד ואחד מהמתפללים. משום שעיקר עבודת ה' הוא שישתתף האדם עם הציבור בכל עניי העבודה, הן בתורה והן בתפילה וכו', ואם מתפלל עם הציבור מובטח לו שפרנסתו תהיה מזומנת לו בכל יום ברווח, וברכה תהיה מצויה במעשי ידיו, כי על ידי שהאדם מתפלל עם הציבור הוא ממשיך כל השפעות טובות על כנסת ישראל, כי על ידי התפילות בציבור ירדו כל ההשפעות הטובות לישראל, וכל הגזירות קשות יתבטלו, ולא יצטרכו להתפלל עוד אלא על הגאולה שלימה שתהיה במהרה בימנו אמן.

ומסביר החתם סופר זיע"א בשם הקדמונים: על ידי התפילה ברוב עם - כשנאספים הציבור להתפלל יחד, גורמים הם למלך מלכי המלכים הקב"ה לחזור בו ממחשבתו הראשונה להביא גזירות קשות על ישראל ח"ו, והקב"ה אומר: "אני חוזר בי ממה שגזרתי עליהם".

כתוב בזוהר הקדוש (ה"א רלד): המתפלל עם הציבור אף אם נפשו דבוקה בחטאים ופשעים, אין הקב"ה מדקדק עמו ביחידות אלא מקבל את תפילתו בתוך שאר הציבור. אך המוציא את עצמו מן הכלל ומתפלל יחיד, בשמים מעיינים במעשיו לבחון האם ראוי תפילתו להתקבל. ובוזה מבאר בזוהר הקדוש את הכתוב (תהלים ק"ב) "פנה אל תפילת הערער ולא בזה את תפילתם", כי ערער הוא המרמז למתפלל תפילת יחיד כערער בערבה, ולכך אמר פנה אל תפילת

דבר תורה לסעודה שניה

"ועבדתם את ה' אלוהיכם וברך את לחמך ואת מימך והסרתי מחלה מקרבך"

תמה ה"אור החיים" הקדוש: במה מקיימים "ועבדתם את ה' אלוהיכם"?

ומתרץ האור החיים: על פי הפסוק לפני, שבאמצעות שבירת כח העבודה זרה והריסת המצבות של העבודה זרה הוא נחשב כעובד ה', ולכן ישפיע לו טובה, ויברך לחמו ומימיו. ואמנם כן הוא כאשר מתרחקים מהרע, מתחזק ומתגדל כח הטוב. והברכה הגדולה של הלחם והמים והסרת המחלה הם כתוצאה מהריוחוק והתיעוב של ע"ז, כי באמצעות מלחמה ברע מגבירים את כח הטוב ומחזקים אותו, וזהו הפך ממחשבת רבים שעל ידי שעובדים את כוחות הטבע, השמש הירח וכדומה הם יתברכו, אלא להפך דוקא מלחמה בהם ועקירתם יגרום לברכה והצלחה.

למדים אנו מדברי אור החיים הקדוש: שגם באמצעות ריוחוק ומלחמה בחלק השלילי שיש בעולם מחזקים את החלק הרוחני והחיובי. וכך זוכים לכל הברכות המובטחות בפסוק.

טבע האדם ונטיותיו הוא לשלום ולשלוח לא לצאת למלחמה וחושב הוא שיזכה על ידי כך למנוחה ובריאות ושלוח, אין הדבר כך אלא על ידי המלחמה ברע אז זוכים לברכה ולבריאות ולאריכות ימים.

(ישושים ותרומות על אור החיים הקדוש)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם"

רבנו יעקב בן אשר, "בעל הטורים", מוצא בכל מילה שלפניו הנחיות חשובות לדיינים היושבים בדין, והנחיות אלה מרומזות בדברי הכתוב בדרך של ראשי תיבות.

"ואלה" - ראשי תיבות: וחייב אדם לחקור הדין (הדיין חייב להרבות בחקירת העדים כדי להגיע לאמת), "המשפטים" - ראשי תיבות: הדיין מצווה שיעשה פשרה טרם יעשה משפט. "אשר" - ראשי תיבות: אם שניהם רוצים (אם שני בעלי הדין מסכימים לפשרה).

"תשים" - ראשי תיבות: תשמע שניהם יחד מדברים (כי אסור לדיין לשמוע בעל דין אחד שלא בנוכחות חברו). "לפניהם" - ראשי תיבות: לא פני נדיב יהדר (אסור לדיין לכבד במיוחד פני איש גדול, הבא אצלו לדין) התנכר מהם (עליו לנהוג בזרות כלפי שני בעלי הדין במידה שווה).

"רק שבתו יתן ורפא ירפא"

על פסוק זה היה אומר האדמו"ר רבי ברוך מרדכי מקידנוב: במילה "שבתו" מרמז כאן הכתוב לשמירת שבת כראוי. "רק שבתו יתן" - אם האדם יתן לה' "שבתו", אם יזהר באיסורי שבת ובמצוות השבת, התוצאה תהא "ורפא ירפא" - הקדוש ברוך הוא יגמול לו כמעשיו וירפא אותו מכל נגע ומחלה.

דבר תורה לסעודה רביעית

ברכת הטוב והמטיב

אדם ששותה יין בסעודה, ובאמצע הסעודה הביאו לפניו עוד סוג של יין לא פחות חשוב ממנו מברך על היין השני ברכת הטוב והמטיב. וכן פסק מרן השו"ע (סימן קע"ה סעיף א') - "הביאו להם יין אחר, אינו מברך בורא פרי הגפן, אבל מברך עליו הטוב והמטיב".

הטוב והמטיב ביין ששתה תוך שלושים יום

אפילו אם שתה מאותו יין בתוך שלושים יום, אם הוא יין משובח כמו הראשון או שאינו יודע שהשני גרוע מן הראשון, מברך עליו הטוב והמטיב.

ואם יש עימו אדם אחר שלא שתה מ"ן זה שלושים יום, טוב שאותו אדם יברך הטוב והמטיב ויכוון לפטור אותו.

הטוב והמטיב בבית האבל ובבין המצרים

אף כששותים יין בבית האבל מברכים הטוב והמטיב על שינוי יין. אבל בימי בין המצרים שנוהגים שלא לברך ברכת שהחיינו, יש להימנע שלא יביאו יין אחר, כדי שלא יצטרכו לברך עליו הטוב והמטיב.

דבר תורה לסעודה שלישית

"והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע...את אזנו"

רבי יוחנן בן זכאי היה דורש: מה נשתנה אוזן מכל איברים שבגוף? אמר הקב"ה: אוזן זו, ששמעה על הר סיני בשעה שאמרתי "כי לי כל בני ישראל עבדים" ולא עבדים לעבדים, והלך זה וקנה אדון לעצמו - יירצע" (קידושין כב:). נשאלת השאלה: הרי פסוק זה שהזכירו חז"ל אינו נמנה כלל בין "עשרת הדיברות" שנאמרו בהר סיני, והוא מוזכר רק בסוף ספר ויקרא, ומה היא אפוא הטענה הנחרצת לזה שנמכר לעבד עברי?

אמנם, אף שהפסוק אינו מפורש, אולם עניין זה שבני ישראל הם עבדי ה' בלבד ולא עבדים לעבדים, נרמז ומובן מאוד מתוך הדיבור הראשון שבעשרת הדיברות. הקב"ה אומר: "אנוכי ה' אלוהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים..." ההדגשה הכפולה הזאת מארץ מצרים - מבית עבדים, הנראית לכאורה מיותרת, באה ללמדנו כי הקב"ה הוציא אותנו מארץ מצרים כדי לשחרר אותנו מעבדותינו לפרעה על מנת שנהיה עבדים לו לבדו יתברך שמו. כך שהרעיון והעניין הכתוב בפסוק "כי לי בני ישראל עבדים" אכן נכלל בין המלים של עשרת הדיברות. כמובן, למבינים ולמטים 'אוזן' לשמוע.

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ד
שרית בת
בת - שבע

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

לברכה ועולם ברוך ה'

שרה בת לאורה
ינית בת דחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

לברכה ועולם ברוך ה'

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

לברכה ועולם ברוך ה'

חנה בת חפסה
ציון סאסי
בן טריקי
חנה דוט
בת סימי

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

ש"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

ש"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

ברכת הלבנה

שאלה: נשאלתי בענין ברכת הלבנה האם רשאים לברך על הלבנה בימות החורף בתחילת ליל ח' אחר צאת הכוכבים כארבע שעות קודם שבעה ימים מעת לעת מהמולד.

תשובה: בימי החורף אף בימות החול לאחר תפילת ערבית כשרוצים לברך על הלבנה לאחר שבעה ימים מהמולד ונשאלו כמה שעות להשלמת שבעה ימים מעת לעת מהמולד, רשאים לברך ברכת הלבנה מיד אחר ערבית בתחילת הלילה אף קודם השלמת שבעה ימים מעת לעת מהמולד.

שאלה: בית כנסת שנוהגים בו לעשות הבדלה במוצאי שבת בציבור או כשמתפללין בבית במוצאי שבת, ורוצים לברך גם ברכת הלבנה, איזו ברכה יש להקדים?

תשובה: כשרוצים להבדיל במוצאי שבת ולברך ברכת הלבנה, יש להקדים ההבדלה תחילה ואח"כ יעשו ברכת הלבנה.

אומנם במקום שהציבור ממחרים ויש חשש שאחרי ההבדלה לא ישאר מנין, בכזה מקרה נחשב מצוה עוברת, ויעשו ברכת הלבנה תחילה משום 'ברוב עם הדרת מלך', ואח"כ יבדילו על הכוס.

וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור, ולא יכנסו, ונפל שמה שור או חמור, בעל הבור ישלם (שמות כ"א, ל"ג). ודרשו חז"ל (ב"ק כ"ח): 'שור' ולא אדם, 'חמור' ולא כלים, (ולכן אם נפל לתוך הבור שור וכליו, ונשברו הכלים, חייב על הבהמה ופסטר על הכלים).

מעשה שהיה ביהודי בעל חסד בשם ראובן, שביום ששי נסע ברכבו, ולפתע הבחין בידידו שמעון, שהולך על המדרכה עם שלש שקיות גדולות המלאות בעופות טריים. ראובן עצר לאתרו, ובקש משמעון: "יפנס כבודו לרכב ויסע עמי, אני ממילא נוסע לכאן ביתך". שמעון הודה לו מקרב לב, ונכנס למושב האחורי של הרכב, ואף שקיות העופות הניח בין המושבים. שמעון הגיע לביתו, וגם ראובן, והכל בא על מקומו בשלום.

בשלום אמרנו? לא לגמרי... הנה כאשר פתח ראובן את דלת מכוניתו ביום ראשון אחר הצהריים, נבהל מאד, מחמת ריח הצחנה העזה! מה התברר? - - -

כשיצא שמעון מן הרכב ביום ששי, נטל עמו שתי שקיות בלבד, ולא שם לב לשקיות השלישית המלאה בעופות שנותרה בין המושבים. גם כאשר יצא ראובן מרכבו, לא הבחין בשקית העופות. העופות נותרו ביום ששי, בשבת קדש וביום ראשון ברכב שחנה בשמש היוקדת, ומפניו שהיו אלו ימים שרביים ביותר, גרם החם הפכד לעופות להבאיש ולגרם לריח נורא שלא אפשר כלל לנסע ברכב. השטיפות והתזות המרי הקווי מכל הסוגים לא הועילו, וראובן נאלץ להחליף את כל הרפוד והשטיחונים. הנזק הסתכם בדרמים מרבים, וכעת תובע ראובן את חברו לשלם את הנזק... ונשאלת השאלה, האם שמעון אכן חייב לשלם עביר הנזק שנגרם מחמת העופות ששכח?

תשובה

מבאר בגמרא בבבא קמא (מ"ח), שאם שורו של ראובן נפל לבור של שמעון, והבאיש את המים - חייב ראובן בעל השור לשלם את הנזק, (פדיו 'קרו' - חצי נזק במקרה שהיה השור תם, ונזק שלם לשור מועד). אך כל זה דוקא במקרה שהבאיש השור את המים בשעת נפילתו, אבל אם הבאיש לאחר נפילה - פסטר, והטעם הוא - משום שהתקלה (הבאשת המים) שנגשתה על ידי השור, נחשבת ל'בור', והמים שהזיקו על ידי ספיגת הריח הרע, נחשבים ל'כלים', והרי פדיו נזק שנגעשה מחמת 'בור', נאמרה הלכה שפסטר בעליו מהנזק שנגרם לכלים. ולכן, גם בשאלתנו - לכאורה תבילת העוף נחשבת ל'בור', ורפוד המכונית ל'כלים', וממילא יש לפסטר את שמעון מתשלום הנזק.

אולם, כשהצעת את השאלה לפני מורי חמי, מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, השיב בדלהלן: יש לחייב את שמעון ששכח את העופות ברכב, משום שפכר מהרגע בו נכנס לרכב, היה זה על דעת שיצא שלא לשכח פאן את העופות, פי הכניס לרכב דבר שטומן בחבו 'כלי משחית' פשוטו כחש אוחו. וכאשר שכחם שם, נתברר כי מעשה ההזק שלו התחיל כבר מהרגע בו הכניסם לרכב, כי לא היה לו להסיח את הדעת מהם, או שהיה עליו לעשות לעצמו תזכורת כלשהי, על מנת שלא לשכח את השקית; ומשלא עשה כן, בהנחת העופות ברכב נחשב לאדם המזיק, ולכן שלם ישלם עביר הנזק.

לסכום: יש לחייב את בעל העופות לשלם עבור הנזק שגרם לבעל הרכב.

כיבוד הורים

שאלה: בן שמטפל באביו המבוגר ועושה לו בדיקת סוכר באמצעות זריקה בכל יום האם רשאי לעשות זאת באופן שאביו מוחל לו בלב שלם אפילו שמוציא לו דם תוך כדי הבדיקה, והאב רוצה שבנו יעשה את הבדיקה הזו ולא אדם אחר, וכן בת שיננית שהוריה מעוניינים שרק היא תטפל בהם.

תשובה: מותר לבן להקזי דם לאביו באופן זה, וכן מותר לבת שיננית לטפל בהוריה באופן זה.

שאלה: אבא שמכה את האמא כיצד על הבנים להתנהג באופן זה מצד כיבוד אב ואם.

תשובה: יש להוכיחו בדרך שאלה ונימוס ואם לא עוזר יש לאיים שיתלוננו עליו במשטרה וכמובן כל זה לאחר יעוץ עם מומחים בזוגיות, כדי שהנזק לא יהיה גדול יותר מהתועלת.

שאלה: בחיוב כבוד האב הגדול האם חייב לכבד את כל אחיו הגדולים ממנו או רק את הבכור ומה הדין לגבי אחות גדולה ומה דרגות הכבוד שחייב לכבד אח גדול.

תשובה: חיוב כבוד האב הגדול הוא עם כל האחים והאחיות הגדולים ממנו. והחיוב רק בכבוד ולא במורא ולכן מותר לקרא בשמם ולגבי קימה בפניהם חייב ודי בקימת הידור וכשעולה לתורה המנהג שכל הקטנים ממנו חייבים לעמוד בזמן שעולה לתורה. ואם האחים הגדולים מחלו על קימת הידור מועיל.

לדפואה שלומה

סולטנה
בת פרחא
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
הודיה לוי
אריק ועינב
דון וב"ב

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
יוסף לוי
בן ויקטוריה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה

שבת

המהות והאיכות.

עם ישראל חטאו בעגל, והושפלו, ומשה רבנו זקף ראשם על ידי מצוות מחצית השקל שציווה אותם לאחר חטא העגל.

סגולת שבת שקלים

כתב רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א, מקובלנו שסגולת שבת זו להניצל מכל פגע ומחלה, ונכללים בו רפואות וישועות ברוחניות ובגשמיות, שהרי כאשר האדם מתייסר ביסורים לא עלינו, גבו נכפף, וכשהוא ניצל מהם נזקף ראשו והולך קוממיות, ועל כן בכלל 'זקיפת הראש' שקוראים בפרשת שקלים הוא שנושעים בשבת זו בכל משאלות לבם לטובה.

כל שבת מרוממת את האדם

ובמיוחד שבת זו

מובא בבאר הפרשה: כל שבת ושבת יש בה 'סגולה' זו של 'זקיפת הראש', וכמו שדרש הרב הקדוש ה'חידושי הרי"ם' זיע"א (ליקוטי הרי"ם פרשת כי תשא) בפסוק (שמות ל, י"ב) "כי תשא את ראש בני ישראל", שכאשר תגביה את תיבת 'ראש' כלומר שתקח את האותיות הבאות לאחר אותיות 'ראש' יעלה בידך תיבת 'שבת' (אחר ר' - ש', אחר א' - ב' ואחר ש' - ת'), כי השבת זוקפת ומרוממת ראשם של בני ישראל. אכן מעלה יתירה בשבת קודש זו לזכות לזקיפת הראש למעלה למעלה...

החכם עיניו בראשו לנצל שבת זו, הן בתפילה מעומק הלב והן בתורה. ועל כך רמז ב'נתיבי ישורון' (כי תשא) בלשון המשנה (אבות א ג) 'ודאשתמש בתגא חלף', כי האותיות 'תגא' הם האותיות שאחר תיבת 'שבת' (ת' אחר ש', ג' אחר ב', וא' אחר ת'), והממתין ליום שאחר השבת, כבר 'חלף' ואיבד הכל...

ארבע פרשיות

השבתות בהן נקראות הפרשיות הינם: שקלים, זכור, פרה והחודש, הן פרשות קדושות במיוחד.

סגולת ארבע פרשיות

מעלת השבתות שבהן קוראים את ארבעת הפרשיות הרבי מרוזין אמר שבארבע פרשיות יכול כל יהודי

פרשת שקלים

בשבת שלפני ראש חודש אדר (שבת זו) מוציאים שני ספרי תורה, וקוראים בספר השני פרשת שקלים, בתחילת פרשת "כי תשא".

טעם קריאת פרשת שקלים

הטעם שקוראים פרשת שקלים: מפני שבזמן בית המקדש היו משמיעים על השקלים באחד באדר, על ידי הכרזת בתי הדין בכל ערי ישראל, שכל אחד מישראל חייב לשקול מחצית השקל בשקל הקודש, ולהביאם לבית המקדש עבור קרבנות הציבור שהקריבו בבית המקדש. קרבנות הציבור הם עולת התמיד, המוספים, הנסכים, היין, המנחות, והקטורת.

ועוד טעם: אמרו חז"ל: "גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל כמו שנאמר, ועשרת אלפים ככר כסף אשקול על ידי עושי המלאכה, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו".

כפרה על חטא העגל

מחצית השקל באה לכפר על חטא העגל שבו חטאו ישראל. משה התקשה להבין כיצד יכול מטבע כה קטן להוות כופר נפש לאלה שהשתחוו לעגל. הוציא הקב"ה כמין מטבע של אש מתחת לכסא הכבוד והראהו למשה ואמר לו: "כזה יתנו" (תנחומא, כי תשא). אדם העוקר את עצמו מן החטא ושב בתשובה שלמה בכל לבו, המטבע שהוא נותן מכפר עליו. מטבע זה, אם האדם נותנו בהתלהבות של אש, הרי הוא כאילו גנוז מתחת לכסא הכבוד, שכך אמרו חכמים: "גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד".

הפטרה בשבת שקלים

מפטירים 'ויכרות יהודע' שמדבר שם בענין השקלים, שנאמר, כסף נפשות ערכו. (קיצור שו"ע חזו"ע פורים עמ' קי"א).

"כי תשא את ראש בני ישראל" - זקיפת קומה לבני ישראל

"אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, משאני מת אין אני נזכר. אמר לו הקדוש ברוך הוא: תייד, פשם שאפתה עומד עקשו ונותן להם פרשת שקלים ואפתה זוקף את ראשו, כך בכל שנה ונהנה שקוראין אותה לפני, פאלו אתה עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשו" (תנחומא כי תשא)

את מהותה של זקיפת הראש הזו, ביאר האור החיים הקדוש: החוטא גורם בחטאו כפיפת ראש, כי הרע הוא בבחינה של השפלה, שנאמר "אל ארץ תביט כי שפלה היא". והקדושה היא בבחינת נשיאת הראש והרמת

שקלים

להידבק בשכינה, וכל פרשה מהן היא כנגד אות אחת משם הוי"ה. על כל אדם לנצל את הטהרה והקדושה הנשפעת בימים אלו כדי להתדבק בה' יתברך. רבי פנחס מקוריץ אמר כי הוא עומד ומצפה לשבתות שקוראין בהן ארבע הפרשיות, כי אז נפגשים עם הקב"ה כביכול.

גדולי החסידות מבארים כי שבתות שקוראים בהם ארבע פרשיות הן בעלות כוח סגולי להניצל מכל פגע ומחלה, והן סגולות לרפואות וישועות ברוחניות ובגשמיות.

פרנסה טובה

כתב הרב הקדוש ה'גנזי ישראל' מטשארטקוב זי"ע - בכל שבת ושבת של הארבע פרשיות יורד שפע לעולם... **ובפרשת שקלים יורד שפע של עושר והרחבה...** וכן מבואר בארוכה ב'עטרת ישועה' (מועדים משפטים - שקלים) ששבת שקלים מסוגלת לפרנסה. והרב הקדוש בעל ה'אמרי יוסף' מספינקא זי"ע אמר, **שבשבת זו אפשר לבקש שיתקבלו כל התפילות שבכל ימות השנה לרחמים ולרצון.**

הלכות פרשת שקלים

בשבת שלפני ראש חודש אדר הסמוך לניסן מוציאים שני ספרי תורה, וקוראים בשני פרשת שקלים, בתחילת פרשת כי תשא, (הטעמים לקריאת פרשה זו עיין לעיל בתחילת העמוד). בשבת שקלים ההפטרה שמפטירים היא "ויכרות יהוידע" שמדבר שם בענין השקלים, שנאמר "כסף נפשות ערכו".

עליית קטן בפרשת שקלים

במקומות שנהגו שקטן עולה למפטיר בפרשת שקלים והחודש, אין למחות בידם, שיש להם על מה שיסמוכו. ובלבד שיהיה הקטן יודע למי מברכים והוא גם כן יותר מבן שש שנים.

שכחו לקרוא ונזכרו במוסף

אם שכחו ולא קראו פרשת שקלים בשבת שקלים לפני ראש חודש אדר והפטירו בהפטרות השבוע, אפילו נזכרו אחר תפלת מוסף, חוזרים ומוציאים ספר תורה וקוראים בפרשת שקלים, והעולה מברך על הקריאה לפנייה ולאחריה. ואחר כך קוראים הפטרת ויכרות יהוידע בלי

ברכות לפנייה ולאחריה, שהואיל וכבר הפטירו בהפטרות השבוע אין צריך לחזור ולברך.

שכחו לקרוא ונזכרו במנחה

אם שכחו ולא קראו פרשת שקלים, ולא נזכרו עד שעת מנחה של השבת, יש אומרים שבכל זאת מוציאים ספר תורה של פרשת שקלים ויקראו בו אחר קריאת ספר תורה של מנחה. ויש אומרים שהתקנה לקריאת פרשת שקלים אינה אלא בשחרית, ולכן כשלא נזכרו עד שעת המנחה הוה ליה כעבר זמנו בטל קרבנו. ולמעשה שב ואל תעשה עדיף. ומכל מקום יש אומרים שעדיין יש תשלומין לפרשת שקלים בשבת הבאה אחר קריאת ספר תורה בשחרית. ויש אומרים שמכיון שעבר השבת שוב לא יקראו בשבת הבאה. ואפשר לסמוך על סברא ראשונה לקרוא פרשת שקלים בשבת הסמוכה, שהיא קודם "שבת זכור".

הפטיר הפטרה של פרשת שבוע

אם טעה המפטיר ולאחר שקרא בספר תורה פרשת שקלים הפטיר הפטרת השבוע, אם נזכר באמצע ההפטרה, מפסיק, ומפטיר ויכרות יהוידע ויברך ברכות ההפטרה לאחריה. ואין צריך לחזור ולברך ברכה ראשונה של ההפטרה לפני ויכרות יהוידע. ואם לא נזכר עד שסיים הפטרת השבוע ובירך ברכות שלאחריה, יש אומרים שצריך לחזור ולברך ברכות ההפטרה לפנייה ולאחריה כדי להפטיר ויכרות יהוידע כתקנת חז"ל. ויש אומרים שחוזר ומפטיר ויכרות יהוידע בלי ברכות. וספק ברכות להקל. לכן יחזור להפטיר ויכרות יהוידע בלי ברכות. והוא הדין בשאר הפטרות של ארבע פרשיות.

הוציאו ספר תורה אחר

שבת שקלים שמוציאים בה שני ספרי תורה מן ההיכל אל התיבה, ויצא טעות בפרשת השבוע, עדיף לגלול הספר תורה השני לסיים בו פרשת השבוע, ואחר כך יגללו לפרשת כי תשא, כיון שהפרשיות אינן רחוקות אחת מהשניה. וזה עדיף ממה שיוציאו ספר תורה אחר.

(ילקוט יוסף פורים)

ראש חודש

מתרץ הרב הקדוש רבי מנחם נחום מצ'רנוביל בעל ה"מאור עיניים": שמתחילת חודש אדר הקב"ה גר עם עם ישראל. וראשי תיבות חודש אדר אלופו דר, שאלופו של עולם (הקב"ה) גר איתנו, ולכן מצווה לשמוח כל החודש.

"אדר" - ראשי תיבות - אני ד' רופאך.

שמחה לכל השנה

כתב הרב הקדוש ה'אוהב ישראל' זיע"א "משנכנס אדר מרבין בשמחה", המילה 'בשמחה' עולה מספר 'שנה' (355). שהשמחה המתעוררת אז באדם ממשכת שמחה וחדוה לכל השנה. ומי הוא שלא ירצה לשאוב שמחה וששון לכל השנה כולה ממעייני השמחה הפתוחים לרווחה, והכל תלוי בעבודתו בימים האלו.

רפואה לעיניים

דבר חידוש אמר הרב הקדוש מבארניב זיע"א (חמרא טבא לקוטי אמרים אדר) כי אדר מסוגל לרפואה בעיניים, ונרמז זאת מהגמרא (נדרים נד): 'נונא סמא לעינים' - דגים הם סם רפואה לעינים. ומאחר ש'מזל אדר דגים' על כן מסוגלים להשפיע רפואה לעיניים, וזהו שאמר הכתוב 'אשא עיני אל ההרים', כי 'הר' בגימטריא 'אדר', ונאמר 'הרים' בלשון רבים, כי פעמים שיש ב' חודשי אדר, וזהו שאמר הכתוב אשא עיני - להמשיך רפואה לעיני, אל ההרים, הם חודשי אדר.

הלכות חודש אדר

משנכנס אדר מרבים בשמחה וכמו שנאמר במגילת אסתר: והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה, לומר שמזל החודש גורם לטובה.

ישראל שיש לו תביעה משפטית נגד גוי, ישתדל כמיטב יכולתו שהדיון בתביעתו יתקיים בחודש אדר, מפני שיד ישראל על העליונה בחודש אדר, וגבר ישראל.

אדם שיוצא בשיירא או מפליג באניה בלב ים, ואינו מוצא מגילה כשרה להוליך עמו כדי שיוכל לקרותה בזמנה כראוי, יכול לקרות המגילה אפילו בתחילת החודש, אך לא יברך ברכות המגילה. אבל סעודת פורים ומשלוח מנות ומתנות לאביונים אינם נוהגים אלא בימי פורים.

תענית ז' באדר

מנהג חסידים ואנשי מעשה (הבריאים) להתענות ביום שבעה באדר שהוא יום פטירת משה רבינו. ונוהגים לעשות לימוד בליל שבעה באדר, ומנהג יפה הוא.

תפילה של תענית

אם יש עשרה מתענים בבית הכנסת בשבעה באדר, מוציאים ספר תורה במנחה וקוראים "ויחל" (פרשה שקוראים בצומות). וכן

ישועות גדולות

חודש אדר מסוגל לישועות גדולות יותר מכל חודש אחר.

"אדר" ראשי תיבות: "רעוא דרעוין אשתכח" (רצון הרצונות נמצא).

משה רבנו

כתב הרב הקדוש ר' קלמן הלוי אפשטין בעל ה"מאור ושמש" שבחודש אדר יש כח גדול לישראל שאפילו בהבל פיהם לבד ימתקו כל הדינים והגבורות והרוחות רעות, שלא שלטו כלל בעולם.

אז למה דווקא באדר גובר מזלנו? בזכות משה רבנו, הרועה הנאמן, שיום הולדתו, וגם פטירתו, חל ב-ז' באדר, ובחודש זה הוא משפיע עלינו את כוחו המיוחד. ביום הולדתו של אדם מזלו גובר, וביום הולדתו של משה רבנו, נשמה כללית, גובר מזלם של כל נשמות ישראל, הכלולות בתוך נשמתו.

המן הרשע רצה להשמיד את ישראל. כדי לקבוע זמן למימוש זממו, הוא הטיל פור. כשנפל הפור על חודש אדר, המן שמח - הוא ידע שזה זמן פטירתו של משה רבנו, ולכן חשב שמזלם של ישראל חלש בחודש זה, ולא ידע שז' אדר - היום בו נפטר משה - הוא גם היום בו נולד.

וכוחו הטוב של משה רבנו, משפיע טוב לכל החודש ומבוא במדרש: שכשנולד משה, ראתה אמו יוכבד "כי טוב הוא". ואומרים חז"ל: "בשעה שנולד משה, התמלא הבית כולו אור". מרוב שנשמתו הייתה גדולה ומאירה, לא הטיל עליה גופו הגשמי, או הנסיבות, את הסתרתם וחשכתם - אלא אורה של הנשמה האיר והתגלה מיד.

(הידברות)

אלופו דר

"משנכנס אדר מרבין בשמחה" שואלים חכמי ישראל מדוע? הרי השמחה רק בימים י"ד וט"ו?

דש אדר

השליח צבור אומר ברכת עננו ברכה בפני עצמה בחזרה, ואם יש שם כהנים מתענים, עולים לדוכן ונושאים כפיהם בברכת כהנים כשאר תעניות צבור (ילקוט יוסף פורים מהדורה תש"פ ע"פ חזו"ע ארבע תעניות עמ' צ"ט).

תענית ט' באדר

יש מתענים ביום ט' באדר שבו נחלקו בית שמאי ובית הלל.

תענית אסתר וזכר למחצית השקל

בי"ג אדר, ערב חג הפורים, חלה תענית אסתר. כתב ה"משנה ברורה", שמטרת הצום "לזכור שהשם יתברך רואה ושומע כל איש בעת צרתו, כאשר יתענה וישוב אל ה' בכל לבבו, כמו שעשה בימים ההם". והרמב"ם כתב: "וי"ג באדר זכר לתענית שהתענו בימי המן, שנאמר 'דברי הצומות וזעקתם'". תענית אסתר הוא זמן מסוגל לתשובה ולבקשת רחמים משמיים.

מנחה של תענית אסתר

בשעת המנחה של תענית אסתר, שהיא עת רצון, נוהגים ישראל לתת "מחצית השקל" לצדקה. מנהג זה הוא זכר למחצית השקל שנתן כל איש מישראל לצורך הוצאות התחזוקה וקרבת ציבור בבית המקדש. "צדקה תציל ממוות" - מחצית השקל הזו מכפרת על נפשנו, כנגד "עשרת אלפים ככר כסף" שאמור היה המן להביא לגנזי אחשוורוש, בתמורה לקיום גזרתו.

כותב האלשיך הקדוש, ששמירתנו על מנהג מחצית השקל, גם מלמדת על אחדות ישראל אל מול אמירתו של המן, עם מפורד, וגם על הבנתנו כי כל מה שנעשה וכל השתדלותנו, הרי היא רק "מחצית". ההשלמה יכולה לבוא מהשם לבדו.

כמה שווה היום מחצית השקל?

השווי המדויק משתנה עם הזמן ולפי הפסיקה, ויש לברר את הערך המדויק מדי שנה, וכתב הגאון הגדול רבי יצחק יוסף שליט"א שהשנה (תשפ"ו) ערך סכום "זכר למחצית השקל" הינו 73 ש"ח, וטוב להחמיר לתת 83 ש"ח (כולל מע"מ). אומנם מי שמצבו הכלכלי קשה, די שיתן מטבע של חצי שקל לזכר מחצית השקל.

מאיזה גיל נותנים?

כל מי שהוא למעלה מגיל עשרים שנה צריך לתת "זכר למחצית השקל" הסכום הנ"ל. ויש אומרים שאף מי שהוא למעלה מבר מצוה, מבן י"ג שנה ומעלה, צריך לתת זכר למחצית השקל. וטוב להחמיר כדעה זו.

נשים וילדים

גם הנשים יתנו מעות "זכר למחצית השקל". וטוב לתת גם עבור ילדיו הקטנים. ולכן כל איש אשר יש יכולת בידו יתן בעדו

ובעד אשתו ובניו הקטנים הסמוכים על שלחנו סך הנ"ל לכל אחד. ואם אין ידו משגת כל כך, יתן חצי שקל בעדו, ובעד כל אחד מבניו ביתו מטבע יותר קטן כפי כוחו, כי כאיש גבורתו.

למי נותנים

מעות הללו שהם זכר למחצית השקל ינתנו לטובת מוסדות של תורה (כגון: לישיבות, כוללים, עלוני שבת שמפיצים תורה), שמיום שחרב בית המקדש אין להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה (ברכות ח.). וכל המשתדל להיות עושה ומעשה להרים קרן התורה ולומדיה יזכה לראות בהרמת קרן ישראל. וכמו שאמרו (בבא בתרא י'): במה תרום קרנם של ישראל ב"כ תשא".

מעשרות

הנוהגים להפריש מעשר כספים ממשכורתם ומרווחיהם מדי חודש בחודשו, אינם רשאים לתת ממעשר זה לחובת המצוה של מתנות לאביונים של יום הפורים, או לתרומת זכר למחצית השקל. אולם אם רצה להוסיף על חובתו ולתת עוד מתנות לאביונים יותר משני עניים, וכן אם רצה להוסיף על חובתו בתוספת מרובה בתרומת זכר למחצית השקל רשאי לתת התוספת ממעות מעשר. ורק אם אמר בפירוש בשעה שהתחיל להפריש מעות מעשר בלי נדר והשעה דחוקה לו, רשאי לתת ממעות אלה למתנות לאביונים, וכן לזכר למחצית השקל.

קידוש החודש

צדיקים במיתתם קדוים חיים

תולדות קידוש החודש

בתקופת הרומאים, בעקבות גזירות הרומאים, הישוב היהודי בארץ הלך ונדלדל ולעומתו הקהילה הגדולה שבבבל הלכה והתעצמה מכל הבחינות. למרות זאת, הסמכות לקדש חודשים ולעבר שנים היתה שמורה לחכמי ארץ ישראל, שנאמר (ישעיהו ב, ג): "כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה, וּמֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵיוּ יוֹצֵאִים שְׁלִיחִים בְּכָל חֹדֶשׁ לַהֲדוּעַ לְכָל בְּנֵי הַגּוֹלָה אֵימָתִי נִתְקַדֵּשׁ הַחֹדֶשׁ. וְרַק לַעֲיִתִים נְדִירוֹת, כְּמוֹ בְּתַקּוֹפַת מֶרֶד בִּיתֵּךְ, כְּאִשֶּׁר הִמְצַב בְּאֶרֶץ הַיָּם נֹרָא, עַד שֶׁלֹּא יִכְלוּ לִקְדֹשׁ חֻדְשִׁים, דִּינָם שֶׁנִּסְמְכוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵיוּ יוֹצֵאִים לְחוּץ לְאֶרֶץ לְמָקוֹם שֶׁלֹּא נִגְזְרוּ בּוֹ גְזֵירוֹת כִּנְגַד יִשְׂרָאֵל, וְשֶׁם קָבְעוּ אֶת הַחֻדְשִׁים וְהַשָּׁנִים.

במשך הזמן גזירות הרומאים הלכו וגברו, ובהשפעת הנוצרים הגזירות כוונו כנגד החכמים, שלא יקדשו חודשים, עד שלפעמים היו צריכים לקדש את החודשים בסתר ולהודיע על כך במכתב מוצפן לחכמי בבל (עי' סנהדרין יב, א).

לקראת סוף תקופת האמוראים, הגיע הלל השני למסקנה כי לא ניתן יהיה עוד להמשיך בקידוש החודשים על ידי בית הדין בארץ ישראל. גם היה חשש שבעקבות הצרות והגזירות סמיכת החכמים תתבטל. וכיוון שהסמכות לקדש חודשים היתה בידי, כי הוא ירש את נשיאות בית הדין דור אחר דור מרבי יהודה הנשיא, עמד הוא ובית דינו וחישבו את החודשים והשנים, וקידשו אותם עד סוף כל הדורות. וכך משנת ארבעת אלפים מאה ותשע עשרה שנה למניין שאנו מונים לבריאת העולם (359 למנינם), התחיל העם היהודי למנות את

החודשים לפי חשבון הלוח העברי שתתקין הנשיא הלל השני. ואנו מתפללים שזוכה במהרה לגאולה שלימה, ונחזור לקדש חודשים בבית הדין שבירושלים.

חידוש גדול כתב הרמב"ם, שגם אחר ביטול הסמיכה, התקדשות החודשים תלויה בבני ארץ ישראל, שכאשר הם מחשבים את החודשים על פי החשבון הקבוע שבלוח, אזי החודשים מתקדשים, אבל אם חס ושלום לא יהיו יהודים בארץ ישראל, החודשים יתבטלו ועמם כל החגים. אולם חלילה לה' מעשות זאת, מפני שהבטיחנו בתורה שלא ימחה אותות האומה.

מדוע שהחודש מלא ישנם שני ימי ראש חודש?

באר בשבולי הלקט (קס) שכאשר החודש מלא, חידושה של הלכנה חל באמצע היום השלושים (לאחר עשרים ותשעה ימים וחצי), לפיכך, אף שא' לחודש חל למחרת, ראוי לעשות ראש חודש גם ביום חידוש הלכנה, לפיכך עושים יומיים ראש חודש. והתשב"ץ כתב, שהיו נוהגים להימנע ממלאכה בראש חודש ולערך סעודות, וכבר מתחילת יום שלושים נהגו כן, שאולי יבואו עדים ואותו יום יתקדש כראש חודש, ואם לא באו עדים, ממילא נהגו ראש חודש גם ביום שלמחרת. נמצא שכאשר החודש מלא נהגו ראש חודש יומיים (בדומה לראש השנה), למרות שאת קרבנות המוסף הקריבו רק בא' לחודש. מתוך הטעמים הללו יוצא שבחודש מלא יש קדושה בשני הימים, ולכן אומרים בשניהם הלל ומוסף ויעלה ויבוא. (פניני הלכה)

א"ה בימים שלישי רביעי יחול ראש חודש אדר

רבי אברהם אבן עזרא ז"ע
רבי אברהם אבן עזרא נולד בעיר טודלה שבספרד בשנת ד'תתמ"ט או בשנת ד'תתנ"ב. הוא עזב את טודלה כנראה בצעירותו.

רבי אברהם אבן עזרא היה גאון בכל התורה כולה. לא פשוטים בכלל היו חייו של רבי אברהם בן עזרא, או כפי שנתכנה ברבות הימים על שם פירושו הנודע לתורה, ה"אבן עזרא".

אשתו מתה עליו בשנים המוקדמות, מבנו יחידו לא רווה נחת, והחלק שתפס יותר מקום מכל דבר אחר היה מזלו הביש שלא נתן לו לפרנס עצמו בכבוד.

גאון בחכמה, פילוסוף ומשורר נודע היה רבי אברהם, בקי בחכמת האסטרונומיה, חשבון, דקדוק ומדעי העולם אשר ידועים היו בזמנו. ספרים רבים השאיר אחריו - ספרי יסוד בתחומם, גם עבור גדולי המדענים. עם כל זאת, פרנסתו מעולם לא הייתה מצויה בידו וכל שעשה כדי לשנות דבר זה לא הצליח.

באחד משיריו הוא מקונן על מזלו הרע באירופה וטוען: "אם אמכור נרות לאנשים - לא ישתר חושך לעולם, אפילו אם אחליט להתפרנס ממכירת תכריכים לא ימותו אנשים כל חי..."

רבי אברהם אבן עזרא נשא לאישה את ביתו של רבי יהודה הלוי, בעל ספר הכוזרי. רבי יהודה הלוי כתב את פיוט "מי כמון" שנהגו בקהילות ישראל לקוראו בשבת זכור. ואת חלק מהפיוט סידר לפי אותיות א' ב'. כשהגיע לאות ר', לא מצא בית לכתוב, וכשיצא לחצר לנסות לחשוב כתב במקומו רבי אברהם חתנו בית המתחיל באות ר'. כשמצא בית לכתוב, חזר רבי יהודה הלוי לביתו, ולתדהמתו מצא את בית המתחיל באות ר' כתוב, או אז גילה כי חתנו גאון עצום בתורה, ולכן באות ר' מופיעים ב' בתים.

רבי אברהם אבן עזרא נדד בארצות צפון אפריקה: יש המשערים שנדודים אלו היו בשנותיו המוקדמות שבהן התגורר בספרד, לפני נדודיו בארצות הנוצרים. בשנות הארבעים לחייו עזב רבי אברהם את ספרד, והתחיל במסע נדודים בקהילות היהודיות בדרום אירופה ובמערבה. בנדודיו הוא נשא בגאון את הכינוי "אברהם הספרדי", הקפיד לכתוב בעברית צחה ומדויקת, וכך הפיץ את חוכמת יהדות ספרד, אשר הייתה כתובה ברובה בערבית יהודית. כמעט כל ספריו נכתבו במהלך נדודיו. בשנת ד'תתק"ד שהה רבי אברהם אבן עזרא ברומא שבאיטליה. מהעיר רומא נדד לעיר סלרנו, שם הייתה קהילה יהודית גדולה. לאחר מכן נדד ברחבי איטליה ועבר בערים לוקה ומנטובה. במנטובה חלה במחלה קשה ואף נטה למות, אך לבסוף החלים. כשחלה נדר לפרש את התורה לפי הפשט. לאחר מכן המשיך בנדודיו לוורונה. בנדודיו ברחבי איטליה התחיל לכתוב ספרים רבים. לאחר שהותו באיטליה, עבר רבי אברהם אבן עזרא לצרפת. בצרפת התגורר בתחילה שם קיבלוהו יהודי המקום בכבוד גדול והוא אף חיבר לכבודם את "ספר השם".

בשהותו בצרפת התיידד עם רבנו תם, והחליף עמו מכתבים. הראב"ד כתב שר' אברהם ברא בריה על פי ספר 'צירה והעמידו לפני רבנו תם על מנת להראות לו כמה כוח יש באותיות התורה. הרמב"ם ציווה את בנו שילמד רק בספריו של ר' אברהם אבן עזרא. בשנת ד'תתק"ח שהה אבן עזרא בלונדון שבאנגליה, שם היה למורו של ר' יוסף בר' יעקב ממורויל אך מעט מאוד ידוע על שהות זו, לאחר מכן חזר לצרפת. רבי אברהם אבן עזרא נפטר בא' אדר ד'תתקכ"ד.

יום רביעי א' אדר יום הילולתו ז"ע

"לכפר על נפשתיכם"

ניתן לתרום את מעות זכר למחצית השקל לעלון "אור הנר", בתרומה שלך הינך מוזבז עוז משפחות רבות בקריאת דברי תורה ודברי מוסר המעוררים את הלב לה' יתברך.

הגאון רבי חיים פלאג'י כתב בספרו: "מי שנותן מעות זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא, ולא יקרא לו שום פגע דע באותה שנה, ואפילו נגזרה גזירה עליו או על בני ביתו ח"ו היא מתבטלת, ואינו בא לידי חסרון כיס באותה שנה.... והמתמיד בה מידי שנה יראה זרע וירא ימים.

סכום המעות: כ-73 ש"ח (לדעת הרב יצחק יוסף שליט"א)
ניתן להעביר במזומן או בכסף למספר 0505069633.

לדפואה שלומה

דורית
בת עמליה
יצחק בן חנה
מיכל בת רחל

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה
מורנו זב"ב
ליאור ושיר
מורנו

לברכה והצלחה

אלג'ריה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות